

Claude PIRON

estas svisa civitano, kies infaneco disvolviĝis en Belgio. Li studis en la Interpretista Lernejo de Geneva Universitato, kaj fariĝis tradukisto/protokolisto ĉe UN (Novjorko), kaj poste ĉe Monda Organizo pri Sano (Genevo). Studinte psikologion, li forlasis la tradukan profesion kaj trejniĝis kiel psikanalizisto kaj psikoterapeŭto. Dum dek jaroj post lia ekŝigo el M.O.S., tiu institucio tamen pludungis lin ĉiujare por kelksemajnaj misioj jen en Afriko, jen en la Pacifika Insularo, jen – kaj precipe – en Ekstrem-Oriento.

Li havas privatan kabineton psikologian, sed ankaŭ instruas en la Psikologia kaj Edukscienca Faktultato de Geneva Universitato.

Sub la pseŭdonimo Johán Valano, li publikigis poemaron, kanto-kasedojn, detektiv-romanojn kaj kolekton da noveloj. Sub la propra nomo li publikigis kurson de psikologio en esperanto kaj multajn artikolojn, nacilingve aŭ esperante, pri diversaj temoj psikologiaj aŭ lingvaj. Li gvidis kursojn pri psikologio en esperanto en Internacia FERIA Altlernejo (La Chaux-de-Fonds, Svislando) kaj en Someraj Universitataj Kursoj – Liège, Belgio).

Esperanton li instruis en diversaj kadroj, i.a. en UN (Novjorko) kaj en San-Franciska Ŝtata Universitato.

Tiu ĉi libreto estis verkita por la kurso, kiun li gvidis en ĉi-lastata kalifornia universitato en 1981.

ANTAŬPAROLO

Esploroj pri la psiko-pedagogio de lingvoj montris, ke por igi la instruon kiel eble plej efika, necesas respekti serion da principoj. Ĉi tiu libro prezentas provon apliki tiujn al la instruado de esperanto, i.a. la jenajn:

1. **Motivi la lernanton.** La ĉefa faktoro en la sukceso de lingvo-lernado estas la *motivado*. Por tiun favoron, la libro prezentiĝas kiel aventur-romano, en kiu jam en la dua ĉapitro atento-kapta okazaĵo tiklas la scivolemon kaj instigas la lernanton legi plu.
2. **Apliki la regulon «ju pli ofta la vorto, des pli frue enkonduki ĝin».** La reguleco de esperanto ebligis tion fari tuj de la komenco. Internacia Kultura Servo en Zagreb havigis la necesajn laŭoftecajn vort-listojn, ricevitajn per statistika prilaborado de konversacioj surbendigitaj okaze de diversaj internaciaj kunvenoj.
3. **Ripetadi en malsamaj kunteksto.** Radiko, vortero aŭ lingva strukturo asimiliĝas des pli senpene, ju pli ofte ĝi ripetiĝas, ĉefe se oni atentigas la gravecon ree prezenti ĝin precize en la momento kiam, ne uzate dum iu tempo-spaco, ĝi emus forgesiĝi. Tiu principo estis observata. Espereble la legantoj bonvolos pardoni la kelkfoje nenaturajn ripetojn, stile ne tre belajn, kiujn la teksto pro tio enhavas.

4. Redukti plej severe, en ĉiu instru-unuo, la propon de novaj lernendaĵoj. Tiel, ĉiu nove enkondukata elemento estas kvazaŭ portata de la tuta kunteksto. En ĉi tiu libro, novaj vortoj aperas tiamaniere, ke, asimilinte la enhavon de la unua ĉapitro, la lernanto jam komprenas almenaŭ 82 procentojn de ĉapitroj 2 ĝis 8; 89 procentojn de ĉapitroj 9 ĝis 12; kaj 92 procentojn de la tekstoj post ĉapitro 12. Fakte, la lasta ĉapitro enhavas nur 3 procentojn da novaj radikoj.

Multajn eble surprizos la diversa longeco de la ĉapitroj. Ĝi fontas el la deziro adaptiĝi al la fakto, ke la mensa kapablo asimili novan materialon ne restas konstante samnivela. La dividoj ene de la ĉapitroj estas simplaj indikoj por helpi la instruanton, nedevigaj.

La kursgvidanto decidus mem, kiel organizi sian instruadon, utiligante la du libretojn, kiuj akompanas ĉi tiun (vidu paĝon 61 pri akompanaj libroj).

Ĉi tiu verko ne estis planita por memlernado. Tamen montrigis, ke personoj kun bona kompreno pri gramatiko sukcese lernis hejme la bazojn de esperanto uzante ĉi tiun lernolibron kaj la akompanan *Vortliston*, se ili disponis la sporadan helpon de esperantisto.

Elzistas ankaŭ aparta eldono por blinduloj.

Ĉi tiu romaneto povas esti uzata ankaŭ kiel la unua legolibro post iu ajn alia kurso.

Claude Piron

Kovrila ilustraĵo de Samicler - Chapecó (SC) - Brazilo

Kara kaj estimata leginto

Vi legis ĉi tiun aventuron ĝis la fino. Sendube vi estas kontenta, ke ĉio finiĝis bone. Sed ĉu vi rimarkis, ke en la rakonto grava kontraŭdiro troviĝas? Alivorte, en unu loko la aŭtoro diras ion, kaj en la alia li diras la kontraŭon. Ĉu vi ne rimarkis? Bedaŭrinde! Nun vi devos relegi la tutan tekston por trovi, pri kio temas. Legu atente, kaj se post unu legado vi ne trovis, relegu duan fojon, trian fojon... Certe vi fine trovos.

Akompanaj libroj:

Ĉi tiu libreto estas nur unu el la 3, kiuj kune konsistigas la tutan kursmaterialon. La kurso ja enhavas:

① **Gerda malaperis!** – ĉi tiu romaneto.

② **Vortlisto:** libreto kiu listigas la novajn vortojn kaj donas ekzemplojn de la ĉefaj gramatikaj punktoj, kun traduko en nacia lingvo.

③ **Lasu min paroli plu!** – kolekto da tekstoj, sen rilato unu kun la alia, kiuj estas kompreneblaj sen plua lernado por tiu, kiu bone lernis la vortojn kaj gramatikaĵojn de la paralela ĉapitro en **Gerda malaperis!** – Ilia celo estas disponigi al la lernanto legolibron por praktiki tion, kion li lernis legante la romaneton.

novaj sekretaj lingvoj en la kadro de kurso de Prof. Ronga, mi tute ne imagis, ke estas rilato inter Ronga kaj la junulo, kiu tiel ofte venis al mia hejmo insisti, por ke mi traduku la paperon pri l' trezoro."

"Jes," diris Tom. "Pro via plurfoja rifuzo, ili elpensis tiun planon. Kapti vin kaj perforte devigi vin traduki la tekston."

"Tiom da riskoj kaj zorgoj por nenio!" komentis Gerda. "Kia malsaĝeco! Kia stulteco!"

"Jes. Amatoroj," diris la policano malestime. "Ili agis amatore ekde la komenco. Pro tio ni tiel facile ilin kaptis. Sed pri tiu amatoreco vi danku Dion, Gerda. Pro tiu amatoreco ni povis liberigi vin, kaj vi plu vivas. Neamatoroj en simila situacio ne hezitus: vin uzinte, ili vin mortigus."

"Ĉu vere?"

"Jes. Vi sciis tro multe. Estus tro danĝere lasi vin vivi. Sincere, vi povas danki Dion, ke nur amatoroj planis kaj realigis tiun aferon."

Gerda silentis, pensema.

"Terure!" ŝi fine diris. "Ĉia-okaze, mi plej sincere dankas vin. Ĉiun el vi. Vi agis mirinde. Vi savis min kaj mian filinon. Sed, Bob, kion vi opinias pri la tuta afero? Vi ankoraŭ diris nenion."

Bob rigardis ŝin, kun iom stranga esprimo.

"Mi plezure trinkus glason da brando," li diris. Kaj li restis malĝojeta, dum ĉiuj aliaj ekridis.

Ĉapitro 1

EN UNIVERSITATA RESTORACIO

Tom Saluton, Linda.
Linda Saluton, Tom.
Tom Diru al mi: kiu estas tiu?
Linda Kiu?
Tom Tiu alta, blonda, juna viro...
Linda Kiu?
Tom Tiu, kiu sidas en la angulo.
Linda Ho, tiu!
Tom Jes, tiu.

Linda Mi ne scias. Mi ne scias, kiu li estas. Nova studento, ver-ŝajne.
Tom Li estas tute sola.
Linda Ne. Rigardu: bela knabino iras al li.
Tom Ne bela. Juna, eble, sed ne bela. Nur vi estas bela, Linda.
Linda Tom, kara! Kio okazas al vi? Eble vi laboras tro multe, kaj ...
Tom Nenio speciala okazas al mi. Kaj mi ne laboras tro multe. Fakte mi laboras malmulte nun. La vera demando estas: kio okazas al vi, Linda? Nur vi estas vere bela.

Linda

Nu, nu ...
Estas fakto. Nur vi estas bela, Linda. Mi
estas sincera. Venu kun mi!

Linda

Sed ...
Venu. Al la granda spegulo. Rigardu. Jen
estas Linda, la plej bela virino en la mondo,
la plej bela virino en la tuta mondo.

Tom

Linda

Kaj jen estas Tom, la plej malserioza knabo
en la tuta universitato.

Ĉapitro 25

TIOM DA RISKOJ KAJ ZORGOJ

“Sed vi ne respondis pri la fotokopio!”

“Ho, pardonu. La profesoro havis ĝin en sia
paperujo. Li fartis tre malbone post la operacio.
Marta simple prenis la dokumenton el lia paperujo,
dum li dormis. Ŝi sciis, ke li ne vivos longe. Li fartis
malbone. Lia san-stato ne lasis multe da espero.
Fakte, li baldaŭ mortis post tio. Neniu do zorgis pri la
malaperinta papero.”

“Kiel Ronga enmiksiĝis en la aranĝon?”

“Li estis la amanto de Marta. Ŝi rakontis al li. Li
vivas tiamaniere, ke li daŭre bezonas multe da mono.
Li organizis la aferon. Estas li kaj kolego Fergus, kiuj
forportis Gerdan, post kiam ili batis Bob senkonscia.
La oficejo de Fergus estas tute proksima. Tien ili
portis ŝin, kaj tie ili atendis, ĝis la vojo estis libera kaj
ili povis veturigi ŝin al la forlasita domo.”

Gerda parolis:

“La frato de Marta plurfoje vizitis min, antaŭ
kelkaj monatoj. Li provis igi min traduki por li la
dokumenton. Sed kiam mi demandis, de kie li ricevis
ĝin, li hezitis, iom paliĝis, ne respondis tuj, kaj mi
komprenis, ke li ne agis honeste. Mi memoris la
vortojn de Prof. Kosadi, kaj malakceptis kunlabori.
Sed li revenis unufoje, dufoje, trifoje. Mi ĉiujfoje
rifuzis. Kiam mi poste ricevis inviton instrui pri mal-

kun-laboros kun homoj serĉantaj la trezoron pro materia intereso.”

“Kion li volis, ke oni faru pri ĝi?” Linda demandis.

“Ke ĝi transiru al iu Muzeo aŭ Ŝtata Instituto.” Tom intervenis:

“Kiel Marta ricevis la fotokopion?”

“Ŝi mem klarigis al mi,” respondis la policano. “Ŝi konstatis, ke la substanco uzita antaŭ la operacio por dormigi la profesoron estas unu el tiuj, kiujn oni kelkfoje uzas por t.n. (= tiel nomata) «narko-analizo». Post la operacio, kiam la profesoro kuŝis en sia ĉambro – li havis privatan ĉambron, kaj do estis sola – ŝi injektis al li tiun substanceton, kaj pridemandis lin. Sub la influo de la koncerna substanco, oni dormas, sed dormante aŭdas kaj respondas demandojn, ĝenerale dirante la veron. Li do dorme respondis al ŝi. Per tiu metodo ŝi eksciis pri tio, ke nur unu persono en la mondo, nome Gerda, komprenas tiun sekretan lingvon, kaj pri multaj aliaj aferoj.”

Ĉapitro 2

KIO OKAZAS?

Linda

Tom Tom! Kio okazas al vi? Vi estas pala! Bela, sed pala.

Linda

Tom! Ne rigardu!

Tom

Kio okazas?

Linda

Strange! Okazas io stranga, io tre stranga. Tiu ulo, tiu nova studento... Ne, ne, mi petas vin, ne rigardu. Estu diskreta. Diable! Diru al mi: kio estas tiu mistero? Lia mano agas strange. Rigardu, se vi volas, sed plej diskrete. Turnu vin iomete, eble, sed tute nature. Li ne vidu, ke vi rigardas al li.

Tom

Linda

* * *

Tom

Vi pravas. Io stranga okazas. Dum ŝi ne rigardas al li – ŝi nun rigardas al la granda spegulo – lia mano iom post iom, tre tre malrapide, proksimiĝas al ŝia taso...

Estas io en lia mano...

Linda

Tom

Mi ne vidas. Li estas tro malproksima. Diable! Tiu alta forta knabo nun staras inter ili kaj mi. Mi ne plu vidas.

Linda

Sed mi vidas. Mi vidas bone. Mi vidas tre bone. Mi vidas tute bone. Ej!

* * *

Tom

Kio okazas?

Linda

Ŝi rigardas al li nun, kaj lia mano haltas.

Tom

Kaj kio plu? Diru al mi!

Linda

Nun li parolas al ŝi. Li montras al la pordo.

Tom

Eble li volas, ke ŝi rigardu al alia direkto, ke ŝi ne plu rigardu al li.

Linda

Prave, tute, prave. Jen ŝi rigardas al la pordo. Li plu parolas kaj parolas. Dum ŝi ne rigardas al lia direkto, lia mano plu proksimiĝas al la taso. Ej!

Tom

Kio? Kio okazas?

Linda

Lia mano revenas, tute diskrete, kvazaŭ tute nature.

Tom

Ĉu estas io en lia mano?

Linda

Nenio plu. Sed tute certe nun estas io en ŝia taso.

Ili sidis en komfortaj brakseĝoj en la hejmo de Gerda.

“Kio okazis poste?” ĉi-lasta demandis.

“Ni malkaŝis nin, kaj mi ilin arestis,” diris la policano. “La loka polico estis antaŭe informita, kaj enŝlosis ilin.”

“Ĉu vi scias, kiel komenciĝis la afero?” scivolis Tom.

“Proksimume. Kiam Marta estis flegistino en la hospitalo, ŝi ĉeestis kirurgian operacion de historiisto, Prof. (= Profesoro) Kosadi. Kiam ĉi-lasta estis duone dormanta duone vekiganta, li parolis nekonscie pri la trezoro de la Lumoserĉantoj. Li diris, ke temas pri malnova societo, elita, tre riĉa, pri kies trezoro li eksciis hazarde legante en la Vatikana Biblioteko.”

“Jes,” daŭrigis Gerda. “Tiun parton de la afero mi konas. Li faris historian esploron en la Biblioteko Vatikana. Inter la paĝoj de malnova libro, li trovis dokumenton en la sekreta lingvo de la Lumoserĉantoj. Li antaŭe kelktempe interesiĝis pri tiu sekreta societo internacia, kaj iom komprenis ĝian sekretan lingvon. Li komprenis, ke tiu papero indikas, kie troviĝas la trezoro de la Lumoserĉantoj, sed mem ne povis traduki ĉiujn detalajn indikojn. Li ricevis la permeson fotokopii la dokumenton. Foje, kiam ni renkontiĝis, li parolis pri tio al mi. Li diris, ke eble homoj provos trovi tiun trezoron, ĉar pli kaj pli multaj personoj interesiĝas pri la malnovaj sekretaj societoj. Li sciis, ke mi estas la sola persono en la mondo, kiu vere ĝisfunde studis tiujn malnovajn sekretajn lingvojn, kaj li petis min solene promesi, ke mi neniam

Ĉapitro 24

LA TREZORO DE LA LUMO

“Nur papero!” kriis Ronga.

“Ankaŭ estas libro!” diris Marta, sed jam Ronga laŭt-legis:

Ĉi tie kuŝas la Trezoro de la Lumo. Pro la daŭra persekutado, la Sankta kaj Sekreta Frataro de la Lumoserĉantoj baldaŭ ĉesos ekzisti. Sed ĝia Spirito plu vivos. Iun tagon, homoj retrovos la Sanktajn Principojn kaj rekomencos ilin apliki. Por ili estas ĉi tie kaŝita la Trezoro de la Lumo.

“Ĝi estas skribita en la Speciala Lingvo de la Frataro, sed certe homoj troviĝos, kiuj ĝin povos kómpreni. La Trezoro konsistas el la arto praktike apliki kaj defendi la Veron, la Justecon, la Dignecon, la Respekton al ĉiu homo, la Interkomprenon, la Honestecon, la Amon, la Kompatemon kaj la Konon de si mem kaj de sia ĝusta loko.

“Por la Frataro, la Spiritaj Valoroj estas la plej altaj. Tial ĝia Trezoro estas pure Spirita.

“Al vi, homo, kiu trovis ĝin, trans multaj aŭ malmultaj tagoj, semajnoj, monatoj, jaroj, jardekoj aŭ jarcentoj, Saluton kaj Fratecon!”

Ĉapitro 3

AM-DEKLARO

Bob Diable! Kio okazas? Vi aspektis kiel spionoj.

Ĉu mi povas sidi kun vi?

Linda Saluton, Bob.

Tom Bonan tagon, Bob.

Bob Bonan tagon, Linda. Bonan tagon, Tom.

Pardonu, ke mi ne salutis vin tuj.

Linda Ne gravas. Nun vi salutis, kaj mi pardonas vin.

Bob Ĉu vi permesas, ke mi sidu ĉe via tablo?

Linda Kompreneble, vi sidu kun ni.

Bob Mi tamen ne volas esti maldiskreta. Eble Tom parolas pri amo kaj preferas esti sola kun vi.

Tom Mi ne parolis pri amo.

Linda Li nur diris, ke mi estas la plej bela virino en la tuta mondo.

Bob Li pravas. Tio ne estas amdeklaro, tió estas simpla fakto.

Tom Prave. Simpla fakto.

Bob Nu, certe, Linda estas tre bela, sed ne tio gravas nun.

Linda

Ne gravas, ĉu? Ne gravas, ke-mi estas bela, ĉu? Jen bela deklaro!

Bob

Pardonu min. Mi volas diri, ke io estas pli grava.

Tom

Kio? Pri kio vi parolas? Kio estas pli grava?

Bob

Vi ne vidis min, dum mi proksimiĝis al vi, sed mi vin rigardis.

Linda

Mi ne komprenas, pri kio vi parolas.

* * *

Bob

Mi parolas pri via vizaĝo.

Linda

Kio pri mia vizaĝo? Ĉu ĝi ne estas bela?

Bob

Ho jes, ĝi estas bela. Ĝi estas la plej bela en la mondo. Sed ĝi estis mistera!

Linda

Mistera? Ĉu mia vizaĝo estis mistera?

Bob

Jes. Via vizaĝo estis mistera.

Fakte, viaj vizaĝoj estis misteraj.

Mistera vizaĝo de spionino

ĉe mistera vizaĝo de spiono.

Vi aspektis strange.

Vi aspektis mistere.

Mi bone rigardis vin,

dum mi proksimiĝis al vi,

kaj estis mistera esprimo sur via vizaĝo,

Linda,

kaj ankaŭ sur via, Tom.

Kiel mi jam diris,

vi aspektis kiel spionoj.

Laŭ la malnova dokumento, la trezoro troviĝis en kofro metita en kavo aranĝita en la rokoj, kaj la ŝtonoj, kiuj ĝin kovris kaj kaŝis, kuŝis laŭ preciza desegno. Fakte, la ĝusta loko estis indikita per signoj tiel multaj, kvankam diskretaj, ke la pasado de l' jarcentoj ne povu forpreni ĉiujn. Pro tiuj precizaj indikoj, la ĝusta loko estis rapide trovita. La grupo forprenis la kaŝantajn ŝtonojn. Montriĝis, ke la kavo estis plenigita per korko kaj diversaj aliaj substancoj, kies celo verŝajne estis protekti la kofron kontraŭ malsekeco.

La kofro, kiun ili eliris, ne estis tre granda, nek speciale bela aŭ valora. Ĝi estis ŝlosita. Per siaj iloj, ili ĝin malfermis.

Ĉapitro 23

LA TREZORO EN KOFRO

Post duonhoro, iu envenis. Estis Bob!
"Kie sin kaŝas la Lumserĉantoj?" li kriis. "Ĉu en la mallumo?"

La aliaj sin montris.

"Rekaŝu vin, ili tuj alvenos," li diris.

"Kiel vi faris por antaŭi ilin?"

"Dank' al Gerda. Ŝi telefone aranĝis, ke veturilo atendu min ĉe la flughaveno, kaj ke ŝoforo min veturigu ĉi tien. Ŝi estas riĉa, kaj mono solvas multajn problemojn. Ŝi donis tre precizajn indikojn por ebligi al la ŝoforo trovi la lokon, kaj jen mi estas. Sed niaj trezorserĉantoj tuj alvenos. Ili flugis en la sama aviadilo, kiel mi, kaj kiam la ŝoforo min trovis, mi vidis ilin iri al oficejo, kie oni luas aŭtojn."

Tom kuris supren al la observejo. Post kelkaj minutoj, la aliaj aŭdis lian signalon.

Envenis la kaverno flegistino Marta, ŝia frato la alta blondulo, la malgrasulo kiu rilatis kun Gerda, kiam ŝi estis mallibera, kaj du aliaj viroj.

"Profesoro Ronga!" mire diris al si la tri ge-studentoj, kaj tuj poste ili aldonis: "Kaj Profesoro Fergus!"

La unua instruis lingvistikon, la dua anglan literaturon.

Ĉapitro 4

KIU ESTAS TIU GERDA?

Bob Diru al mi sincere, pri kio vi parolis?
Tom Ni parolis pri tiu ulo.

Bob Kiu ulo?

Tom Tiu viro ĉe la angulo. Tiu juna viro.

Bob Pri kiu vi parolas? Ĉu pri tiu blondulo, kiu sidas kun Gerda?

Linda Gerda! Vi do scias, ke ŝia nomo estas Gerda! Vi do konas ŝin!

Bob Nu, mi ne vere konas ŝin. Mi scias, kiu ŝi estas. Tio estas alia afero.

Linda Kiu do ŝi estas?

Bob Sed vi ne respondis al mi. Vi ne respondis al mia demando. Ĉu vere pri tiu blondajuno vi parolis?

Tom Jes. Pri li.

Bob Mi ne konas lin. Mi neniam vidis lin antaŭe.

* * *

Linda Sed, diru al mi, kiu estas tiu Gerda?

Bob Ŝi venis por instrui. Temas pri io mistera, fakte. Kriptajŝienco.

Linda Kio? Kiel vi diris? Kriptajŝienco, ĉu? Kio estas tio?

Bob Ĉu vere vi ne scias, kio estas kriptajoscien-
co? Oni diras ankaŭ «kriptografio».

Linda Ne. Mi ne scias. Mi tute ne scias. Ĉu vi
scias, Tom?

Tom Ĉu tio ne estas la arto kompreni, pri kio
temas sekreta mesaĝo?

Bob Prave. Jen ŝia fako. Fakte, ŝia fako estas la
malnovaj sekretaj lingvoj.

Tom Mi ne komprenas. Kiu, en universitato,
volas lerni pri malnovaj sekretaj lingvoj?

Bob Ankaŭ mi ne tute komprenas. Estis ideo de
Ronga, la profesoro pri lingvistiko. Li konsi-
deras, ke sekretaj lingvoj estas aspekto de la
arto komuniki, kaj ke ili do rilatas al lingvis-
tiko.

Linda Eble jes. Eble li pravas. Kaj tamen tiu ideo
estas iom stranga, ĉu vi ne konsentas?

Bob Jes. Ĝi aspektis strange ankaŭ al mi, kiam
oni parolis pri ĝi.

* * *

Linda Eble Ronga, la lingvistika profesoro, nur
deziris, ke bela virino kunlaboru kun li. Ĉu
ne estas bona ideo kunlabori kun bela
knabino, kiam tio estas ebla?

Tom Mi jam diris al vi, ke ŝi ne estas bela. Nur vi
estas bela.

Bob Mi ne konsentas. Estas fakto, ke Linda estas
tre bela, ke ŝi estas la plej bela knabino en
la mondo. Sed ankaŭ Gerda estas bela. Iom

decidan signalon, kaj rapide kuris de supre al siaj
kunuloj.

“Aŭto alvenas!” ŝi kriis.

En tiu ege soleca regiono, kiu povus veni aŭte
per tiu tera vojaĝo, se ne trezorserĉantoj? La tri
atendantoj sin kaŝis, ĉiu en sia difinita loko, malantaŭ
rokoj, da kiuj oportune troviĝis multe en la kaverno.

Aviadiloj preskaŭ tute ne dancas. Sed eĉ aviadiloj nur duone plaĉas al mi. Plej multe mi preferas, kiam mi veturas sur tero, sur bona firma tero. Mi bezonas sub mi ion pli firman ol akvo aŭ aero. Plej plaĉe estas promeni piede sur bona tera vojo. Mi...”

Sed Linda interrompis lian paroladon, iom strangan en tiuj kondiĉoj, en kiuj ili troviĝis:

“Kiam alvenos la trezorserĉantoj, laŭ via opinio?” ŝi demandis la policanon.

“Morgaŭ, tute certe. Ili ne povus alveni hodiaŭ, ĉar ne plu estis aviadilo post la nia, kaj aŭte ili bezonus la tutan nokton. Verŝajne Bob flugos en la sama aviadilo.”

* * *

La temperaturo estis plaĉa, kaj bela la vetero. Ili starigis sian tendon en la proksimeco, tamen bone prizorgante, ke ĝi ne estu videbla por alvenantoj. La sola maniero, laŭ kiu la trezorserĉantoj povus alveni antaŭ la morgaŭa tago, estus, ke ili flugu per malgranda aviadilo, speciale luita. Sed lui specialan aviadilon kostas tiel multe, ke plej verŝajne ili ne uzos tiun rimedon.

La sekvantan matenon, niaj amikoj vekiĝis frue. Tuj la policano kaj la du gestudentoj aranĝis, ke ĉiu el ili, unu post la alia, gardo-staros en loko, de kie eblas facile observi la solan vojon – aŭ pli ĝuste vojaĉon – laŭ kiu oni povas proksimiĝi al la kaverno, kaj ke ĉiu havos en la kaverno sian difinitan kaŝejon.

Post tri horoj da atendado, io fine okazis: Linda, kiu gardostaris en la iom alta observejo, faris la

malpli bela, sed tamen bela. Ĉu vi konsentas? Tute ne. Por vi, eble. Sed por mi ne. Por mi, nur Linda ekzistas kiel bela virino.

Ĉu vi volas diri, ke por vi Linda estas la sola bela virino en la tuta mondo?

Jes. Por mi, Linda estas la sola bela virino en la tuta mondo.

Diabla! Vi verŝajne amas ŝin.

Tom

Bob

Tom

Bob

Ĉapitro 5

IU MISTERA SUBSTANCO

Bob

Nu, vi ankoraŭ ne diris al mi, kio okazis, dum vi spione rigardis tiun paron.

Linda

Okazis io vere stranga.

Tom

Vere stranga, fakte. En la mano de tiu junulo estis io.

Bob

Kio?

Linda

Ni ne povis vidi. Io tre eta. Malgranda afero. Afereto.

Tom

Kaj dum ŝi ne rigardis, lia mano alproksimiĝis al ŝia taso.

Linda

Kaj kiam ŝi ekrigardis lin, lia mano ekhaltis.

Tom

Tiam li montris ion al ŝi. Evidente, li deziris forturni ŝian atenton.

Linda

Kaj li sukcesis. Li plene sukcesis. Ŝi rigardis al la pordo. Kaj dum ŝi rigardis for, lia mano subite estis super ŝia taso, dum unu sekundo, ne pli, kaj tute nature revenis. Malplena.

* * *

Bob

Ĉu ĝi estis plena antaŭe?

Tom

Ne plena. Kompreneble, ĝi ne estis plena. Sed estis io en ĝi, kaj post kiam ĝi estis dum sekundo super la taso de Gerda, estis plu nenio en ĝi.

Ĉapitro 22

EN LA KAVERNO

Baldaŭ venis la policanoj, por ilin liberigi. Gerda reiris hejmen, al ŝiaj filino kaj edzo. Sed Bob rapidis al la flug-haveno. Li volis ĉeesti kun Linda kaj Tom, kiam la policano arestos la kaptintoj de Gerda.

Estis sufiĉe multekosta vojaĝo, sed la familio de Gerda – riĉa familio – pagis por ili la bileton, tiel esprimante sian dankemon.

Ĉar la policano kaj la gejunuloj sciis pli frue ol la ŝtelistoj, kie troviĝas la trezoro, ili havis multe da tempo por prepari sin. Ili ne dubis, ke la aliaj venos kiel eble plej baldaŭ, kaj ke la tuta bando venos. Kutime tiaj homoj ne fidus sin reciproke, kaj volas kune ĉeesti, por certigi, ke neniuj kaŝos por si parton de la trovaĵo.

La loko indikita troviĝis ĉe la piedo de monto, en kaverna, kie, videble, neniuj paŝis jam de jaroj.

“Feliĉe, ke ili ne kaŝis la trezoron trans la maro, ekzemple sur insulo, kien nur per ŝipo oni povas iri. Se estis vere internacia societo, kiel Gerda diris, tio estis ebla, ĉu ne?” Tiel parolis Linda.

“Vi pravas,” diris Tom. “Mi tute ne ŝatus vojaĝi ŝipe. La maro ĉiam igas min malsana. Mi ŝatas rigardi la maron, resti ĉe la maro, liber-tempi apud la maro, sed ne vojaĝi per ŝipo sur ĝi. Ŝipoj konstante dancas sur la maro, kaj ilia danco tute ne plaĉas al mi. Feliĉe, ke hodiaŭ oni povas iri preskaŭ ien ajn aviadile.